

ЛЕГИОН
МНОГОТО ЖИВОТИ
НА СТИВЪН ЛИЙДС

Б Р А Н Д Ъ Н
С А Н Д Е Р С Ъ Н

РЕГИОН:

МНОГОТО

ЖИВОТИ НА

СТИВЪН

ЛИИДС

Артлайн Студиос
София, 2021

Brandon Sanderson
LEGION: THE MANY LIVES OF STEPHEN LEEDS
copyright © 2021 by Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЛЕГИОН:
МНОГОТО ЖИВОТИ НА СТИВЪН ЛИЙДС

2021 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2019 Цветана Генчева

Редактор: Венелин Пройков

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-210-8

ЛЕГИОН

1

Името ми е Стивън Лийдс и съм напълно нормален. Хората, които халюцинирам, обаче, са луди до последния.

Изстрелите, които се разнасяха от стаята на Джей Си, пукаха като фойерверки. Изръмжах кисело под нос, грабнах наушниците, които висяха пред вратата му – бях се научил, че е добра идея да ги държа там – и влязох в стаята. Джей Си, който също бе нахлупил един чифт, стискаше здраво пистолета си с двете ръце и се целеше в една снимка на Осама бин Ладен, закачена на стената.

Звучеше Бетховен. Или по-точно – направо кънтеше.

– Опитвах се да проведа един разговор! – изкрещях.

Джей Си не ме чу. Изпразни един пълнител във физиономията на бин Ладен, с което надупчи и стената на решето. Не смеех да се приближа. Ако го стреснех, можеше да ме застреля по погрешка.

Не знаех какво ще се случи, ако една от халюцинациите ми ме застреля. Как би го възприел умът ми? Без съмнение имаше поне

дузина психолози, които с удоволствие биха написали научен труд по въпроса. Аз обаче не бях склонен да им дам тази възможност.

– Джей Си! – креснах аз по време на кратката пауза, докато той презареждаше.

Той хвърли един поглед към мен, след което се ухили и свали наушниците. Усмивките на Джей Си приличат повече на разярена гримаса, отколкото на израз на щастие, но отдавна бях спрял да се плаша от него.

– Хей, кльошав – поздрави ме той, вдигнал пистолета във въздуха. – Ще дойдеш ли да постреляш? Малко упражнения не биха ти навредили.

Взех пистолета от ръката му.

– Неслучайно построихме закрито стрелбище в имението, Джей Си. Използвай го.

– Терористите надали ще ми изскочат, точно когато съм там. Е – с изключение на онзи път. Но това беше чиста случайност.

Въздъгнах, отидох до масичката, на която бе оставено дистанционното, и намалих музиката. Джей Си се пресегна към мен, насочи дулото на пистолета нагоре и махна пръста ми от спусъка.

– Безопасността преди всичко, хлапе.

– И без това е въображаем – отговорих аз и му го върнах.

– Мда, както кажеш.

Джей Си не вярваше, че е халюцинация, което е необичайно. Повечето от тях го приемаха – в една или друга степен. Но не и Джей Си. Той бе едър, без да бъде масивен, с остри, но не особено разпознаваеми черти, и имаше очи на убиец. Или поне така твърдеше. Може би ги държеше в джоба си.

Пъхна нов пълнител в оръжието с плавно движение и присви очи към снимката на бин Ладен.

– Недей – предупредих го.

– Но...

– И без това отдавна вече не е жив. Хванаха го преди сума време.

– Това е просто измислица, с която залъгахме масите, кльошав – заяви Джей Си и прибра пистолета в кобура. – Бих ти обяснил, но не си упълномощен за достъп до информация от такова ниво.

– Стивън? – разнесе се глас от коридора.

Обърнах се. Тобиас също бе една от халюцинациите ми – или „аспектите“, както понякога ги наричах. Беше висок и слаб, с абаносовочерна кожа, а прорязаните му от старчески бръчки бузи бяха осеяни с още по-тъмни лунички. Поддържаше посивялата си коса късо подстригана и носеше свободен, не особено официален делови костюм без вратовръзка.

– Просто се питах – започна той, – колко още смяташ да караш горкия човек да те чака.

– Докато не си тръгне – отвърнах аз и излязох в коридора при него. Двамата се отдалечихме заедно от стаята на Джей Си.

– Той се държа много учтиво, Стивън – каза Тобиас.

Зад нас се разнесе нова поредица изстрели. Изстенах от досада.

– Отивам да поговоря с Джей Си – успокои ме Тобиас. – Просто се стреми да поддържа тренинг. Иска да ти бъде полезен.

– Хубаво, както и да е.

Оставих Тобиас и завих зад един от ъглите на разкошното имение. Разполагах с четиридесет и седем стаи. Почти всички бяха заети. Стигнах до края на коридора и влязох в малко помещение, украсено с персийски килим и дървени панели. Хвърлих се на черния кожен диван, поставен в средата.

Айви седеше на стола си до дивана.

– Наистина ли смяташ да продължиш въпреки това? – надвика тя шума от изстрелите.

– Тобиас ще иде да говори с него.

– Разбирам – каза Айви и си отбеляза нещо в тефтера.

Носеше тъмен костюм с панталон и сако, а русата ѝ коса беше вдигната на кок. На възраст беше в началото на четиридесетте години и бе един от аспектите, които ме съпътстваха от най-отдавна.

– Какво чувство поражда у теб фактът, че проекциите ти започват да проявяват неподчинение към теб? – попита тя.

– Повечето ми се подчиняват – защитих се аз. – Джей Си никога не е обръщал внимание какво му говоря. Това не е нещо ново.

– Отричаш, че състоянието ти се влошава?

Не отговорих.

Тя записа още нещо в тефтера си.

– Отпрати още един от хората с подписките, нали? – попита Айви. – Те идват при теб, защото имат нужда от помощ.

– Зает съм.

– С какво? С това да слушаш какофонията от изстрели? С това да полудяваш още повече?

– Не полудявам още повече – отвърнах ѝ. – Стабилизирах се. Почти мога да се нарека „нормален“. Дори психиатърът, когото не халюцинирам, е на такова мнение.

Айви не каза нищо. Шумотевицата в далечината най-после заглъхна и аз въздъхнах от облекчение, опирайки пръсти в слепоочията си.

– Официалното определение за „лудост“ е всъщност доста променливо – казах. – Напълно е възможно двама души да бъдат в едно и също състояние, да страдат от определен синдром в една и съща степен, но единият да бъде считан за „нормален“ по официалните стандарти, а другият – за „луд“. Човек прекрачва границата на безумието, когато умственото му състояние започне да му пречи да функционира като обикновен човек с нормален живот. Ако съдим по този критерий, аз не съм ни най-малко луд.

– Нима наричаш това „нормален живот“? – попита тя.

– Е, мен ме устройва.

Извърнах очи настрани. Айви бе покрила кошчето за боклук с един клипборд, както обикновено.

Миг по-късно влезе Тобиас.

– Човекът с петицията още е тук, Стивън.

– Какво? – попита Айви и се втренчи в мен. – Още ли го караш да те чака? Минаха четири часа.

– Хубаво де, хубаво! – скочих аз от дивана. – Ще му кажа да си върви.

Излязох от стаята и се запътих надолу по стълбите към приземния етаж, където се намираше голямото фойе.

Уилсън, икономът ми – който е истински човек, а не халюцинация – стоеше пред затворената врата на хола. Хвърли ми поглед над ръба на очилата си.

– И ти ли? – попитах.

– Четири часа, господине?

– Трябваше да се взема в ръце, Уилсън.

– Доста сте привързан към това оправдание, господин Лийдс. Човек би могъл да се запита дали моментите като този не са по-скоро породени от мързел, отколкото от необходимостта да се вземете в ръце.

– Не ти се плаща, за да се питаш такива неща – отвърнах му.

Той вдигна едната си вежда, а аз почувствах как ме жегва срам. Уилсън не заслужаваше да му се говори така – беше както прекрасен прислужник, така и прекрасен човек. Не беше лесно да се намери обслужващ персонал, който да е готов да търпи моите... особености.

– Съжалявам – казах. – Напоследък съм леко изнервен.

– Ще донеса лимонада, господин Лийдс – отговори той. – За...

– За трима ни – кимнах аз към Тобиас и Айви, които, разбира се, той не можеше да види. – И за човека с петицията.

– За мен без лед, ако обичаш – обади се Тобиас.

– А аз предпочитам вода, благодаря – допълни Айви.

– За Тобиас – без лед – предадох аз и разсеяно натиснах бравата. – И вода за Айви.

Уилсън кимна и се отпрати да изпълни молбата ми. Наистина беше много добър иконом. Ако не беше той, сигурно щях да полудея.

Един млад мъж, облечен в тениска с копчета на яката и платнени панталони, скочи на крака от стола си.

– Господин Легион?

Името ме накара да трепна. Този прякор ми бе даден от един особено надарен психолог. Надарен в областта на драматичните изстъпления, по-точно казано. В областта на психологията – не толкова.

– Можете да ме наричате „Стивън“ – казах аз и седнах на един от столовете с лице към него.

– Аз... ъ-ъм... чух, че вие помагате на хората, на които всички останали отказват – преглътна момчето тежко. – Донесох две хиляди. В брой.

И подхвърли на масата един плик за писмо, върху който бяха написани името и адреса ми.

– Това ще ви стигне колкото за една консултация – отговорих му аз, като отворих плика и преброих банкнотите набързо.

Тобиас ме стрелна с очи. Мразеше да взимам пари от хората. Но няма как да се сдобиеш с имение, достатъчно голямо да побере всичките ти халюцинации, като работиш безплатно. Освен това, ако се съдеше по дрехите му, хлапето можеше да си го позволи.

– Какъв е проблемът? – попитах.

– Годеницата ми – обясни младежът и извади нещо от джоба си. – Мисля, че ми изневерява.

– Моите съболезнования. Но ние не сме частни детективи. Не се занимаваме с шпионаж.

Айви се разхождаше из стаята, вместо да седне. Вървеше бавно около стола на момчето и го разглеждаше внимателно.

– Знаем – побърза да каже той. – Просто... Работата е там, че тя изчезна.

Тобиас видимо се оживи. Много обичаше интересните загадки.

– Не ни казва цялата истина – отбеляза Айви, като скръсти ръце и потупа замислено с показалец по едната.

– Така ли? – попитах.

– О, да – отговори момчето, решило, че говорят на него. – От нея няма и следа... Освен тази бележка.

Разтвори листа хартия и го остави на масата.

– Най-странното е, че според мен това е някакъв шифър. Вижте само думите. В тях няма никаква логика.

Взех листа и го разгледах. Въпросните думи бяха надраскани набързо на гърба му, като че ли някой си бе водил бележки. От другата страна на същия лист бе написано и писмото за сбогом от годеницата. Показах го на Тобиас.

– Платон – отбеляза той, като посочи бележките на гърба. – Всичко това са цитати от „Федър“*. Да, Платон... Какъв забележителен човек само. Малко хора знаят, че той е прекарал част от живота си като *роб* – бил продаден на пазара от един тиранин, който не бил

* Един от диалозите на Платон, който датира от около 370 г. пр. н. е. – бел. пр.

съгласен с политическите му становища, а и ненавиждал факта, че собственият му брат станал един от поклонниците на философа. За щастие, Платон бил откупен от човек, запознат с трудовете му – почитател, може да се каже, – и той го освободил. Никак не е лошо човек да има фенове – дори в древна Гърция...

Тобиас продължаваше да говори с дълбокия си, успокояващ глас, който много обичах да слушам. Разгледах бележката, след което вдигнах поглед към Айви. Тя сви рамене.

Вратата се отвори и влезе Уилсън, понесъл лимонадата и водата. Забелязах, че Джей Си е застанал отвън с изваден пистолет и наднича, за да огледа младия мъж. Видях как очите му се присвиват.

– Уилсън – обърнах се аз към иконома, след като взех чашата си с лимонада, – би ли повикал Одри, ако обичаш?

– Веднага, господине – откликна икономът.

Някъде дълбоко в себе си съзнавах, че всъщност *не е* донесъл чаши за Айви и Тобиас – макар да не пропусна да се приближи към празните столове и да направи жест, сякаш подава нещо. Умът ми попълваше празнините – виждах въображаемите питиета, виждах как Айви се приближава и се пресяга да вземе своето от ръката му, докато той го поднася в посоката, където си представяше, че тя седи. Видях как му се усмихва топло.

Уилсън излезе.

– Е? – попита младежът. – Ще можете ли...

Вдигнах пръст във въздуха и той млъкна. Уилсън не можеше да види проекциите ми, но знаеше чия стая чия е. Надявах се Одри да е в своята – имаше навик често да ходи на гости при сестра си в Спрингфийлд.

За щастие, тя влезе в стаята едва след няколко минути. Вместо дрехи, обаче, бе загърната в хавлия.

– Предполагам, че става въпрос за нещо спешно – каза тя и се залови да суши косата си с една кърпа.

Подадох ѝ бележката и плика с парите, а тя се наведе да ги погледне. Имаше тъмна коса и бе леко пълна. Беше се присъединила към останалите преди няколко години, когато работех над случая с една фалшификация.

Тя мърмори под нос минута-две, като насочваше една лупа – стана ми доста смешно, че държи лупа в хавлията си, но това беше типично в неин стил – ту към парчето хартия, ту към плика. Ако се вярваше на младежа, то почеркът на бележката трябваше да бъде на годеницата, а този на плика – неговият собствен.

Одри кимна.

– Със сигурност са написани от един и същи човек.

– Екземплярите не са особено дълги.

– Какво не са? – попита момчето.

– В случая стигат – заяви Одри. – На плика са написани цялото ти име и пълният адрес. Наклонът на чертите, разстоянието между думите, елементите на буквите... По всичко си личи. Освен това пише „е“-то по доста характерен начин. Ако приемем по-дългия екземпляр за основен критерий, то този на плика може да бъде обявен за автентичен със сигурност от – по моя преценка – над деветдесет процента.

– Благодаря – казах.

– Едно ново куче би ми дошло много добре – отбеляза тя, докато се отдалечаваше.

– Нямам *никакво* желание да извъобразявам кученце за теб, Одри. Джей Си вече вдига предостатъчно шум! Не ми трябва и куче да търчи и да лае из цялото имение.

– Е, хайде де – примоли се тя, като се обърна на прага. – Ще го храня с въображаема храна и ще му сипвам въображаема вода, и ще го извеждам на въображаеми разходки. Ще му осигуря всичко, за което едно въображаемо кученце би могло да мечтае.

– Стига вече – отпратих я аз, но с усмивка.

Просто се шегуваше с мен. Беше приятно, че имах и аспекти, които приемаха спокойно факта, че са халюцинации. Младият мъж бе вперил в мен объркан поглед.

– Не е нужно да се преструваш – обърнах се аз към него.

– Как така – да се преструвам?

– Да се преструваш, че си изненадан от „странностите“ ми. Пък и това беше доста аматьорски опит. В момента следваш висше образование, предполагам? Следващия път помоли съквартиранта

си да напише бележката вместо теб – казах аз и му я подхвърлих. – По дяволите. Нямам време за такива глупости.

Изправих се на крака.

– Защо не му дадеш интервю? – предложи Тобиас.

– След като ме излъга? – сопнах му се аз.

– Моля ви – започна момчето, като също стана от стола. – Приятелката ми...

– Преди я наричаше „годеница“ – прекъснах го аз и се обърнах към него. – Дошъл си, за да се опиташ да ме придумаш да поема някакъв „случай“, през което време да ме водиш за носа и тайно да си водиш бележки относно състоянието ми. Истинската ти цел е да си напишеш дипломната работа или нещо подобно.

Лицето на младежа помръкна. Айви стоеше зад него и клатеше глава с погнуса.

– Да не мислиш, че си първият, който се е сетил да го направи? – попитах го.

Той направи физиономия.

– Е, не можете да ме обвините, заедно се пробвах.

– Мога и именно това правя – отвърнах му. – И то – често. Уилсън! Ела да отстраниш младежа от частната ни собственост.

– Няма нужда – каза той и събра нещата си.

В бързината се наведе прекалено рязко и малкия диктофон, който бе скрил в джоба на ризата си, падна на масата с изтракване. Вдигнах вежда и проследих с поглед как се изчервява, грабва машинката и изчезва от стаята почти на бегом.

Тобиас се изправи и се приближи към мен, хванал ръце зад гърба си.

– Горкото момче. На всичкото отгоре ще му се наложи да се върне у дома пеша. Под дъжда.

– Вали ли?

– Стан твърди, че скоро ще завали – обясни Тобиас. – Замислял ли си се, че биха опитвали подобни неща доста по-рядко, ако се съгласяваше на по някое интервю от време на време?

– Омръзна ми да ме използват като екземпляр в разни научни изследвания – махнах аз с ръка от досада. – Омръзна ми да ме зяпат и изучават. Омръзна ми да бъда специален.

– Какво? – обади се Айви с шеговита усмивка. – Наистина ли би предпочел да работиш от девет до пет на някое бюро? Да се откажеш от просторното имение?

– Не твърдя, че няма и добри страни – отговорих аз, а Уилсън влезе обратно в стаята и извърна шия да проследи как младежът се изнизва през входната врата. – Би ли отишъл да провериш дали наистина си е тръгнал, Уилсън?

– Разбира се, господине – отзова се той, връчи ми подноса с пощата за деня и излезе.

Прегледах писмата. Уилсън вече беше отделил сметките и непотребните рекламни листовки. Останаха бяха едно писмо от човешкия ми психолог, на което не обърнах внимание, и един обикновен, голям бял плик без никакви надписи или обозначения.

Намръщих се замислено, взех го и го разкъсах по горния ръб. След това извадих съдържанието.

В него имаше само едно нещо – една-единствена черно-бяла снимка, двадесет на дванадесет сантиметра. Вдигнах вежда. На снимката се виждаше каменист бряг с няколко малки дървета, пораснали на голяма скала, която се врязваше навътре в морето.

– На гърба не пише нищо – отбелязах аз, а Тобиас и Айви се надвесиха над рамото ми да погледнат. – И в плика няма друго.

– Обзалагам се, че е от поредния мераклия за интервю – даде мнение Айви. – Макар че този се е справил доста по-добре от хлапето.

– Не виждам нищо особено в цялата работа – заяви Джей Си, който ги избута и проточи шия над Айви. Тя го удари по рамото. – Скали. Дървета. Скака.

– Не знам... – проточих аз. – Има нещо странно. Тобиас?

Тобиас взе снимката в ръка. Или поне аз това видях. Най-вероятно продължавах да я държа в собствените си пръсти, но не я усещах там – вместо това, умът ми възприемаше, че е у Тобиас. Странно е как подсъзнанието влияе на сетивата.

Тобиас изучаваше снимката задълбочено. Джей Си започна да си играе с предпазителя на пистолета – ту го включваше, ту го изключваше с остро шракане.

– Нали уж проповядваше, че с оръжията винаги трябва да се внимава? – изсъска му Айви.

– Аз внимавам – отвърна ѝ той. – Дулото не е насочено към никого. Освен това притежавам железен контрол над всяко мускулче в тялото си. Бих могъл...

– Тихо, и двамата – прекъсна го Тобиас и вдигна снимката по-близо до очите си. – Боже мой...

– Не споменавай напразно името Господне – скастри го Айви. Джей Си изпръхтя презрително.

– Стивън – обърна се към мен Тобиас. – Компютъра.

Последвах го до бюрото в хола и седнах на стола, а той се наведе над рамото ми.

– Потърси „Самотния кипарис“.

Въведох думите в търсачката и натиснах „Изображения“. На екрана се появиха няколко десетки снимки на същата скала, но на всяка от тях се виждаше много по-голямо дърво. Изглеждаше не просто напълно пораснало, а направо древно.

– Окей, супер – отбеляза Джей Си. – Пак дървета. Пак скали. Пак скука.

– Това дърво се нарича Самотния кипарис, Джей Си – обясни Тобиас. – Известно е и се смята, че е на *поне* двеста и петдесет години.

– И...? – обади се въпросително Айви.

Вдигнах снимката, която ми бяха изпратили.

– А на тази трябва да е на не повече от... Колко? Десет, може би?

– Вероятно по-малко – прецени Тобиас.

– Косто би означавало, че тази снимка трябва да е била направена в средата или към края на осемнадесети век – казах аз. – Десетилетия преди фотоапаратът да бъде изобретен.

2

Вижте, явно е фалшификат – каза Айви. – Не виждам какво толкова ви притеснява вас, двамата.

Тобиас и аз поехме бавно през главния коридор на имението. Бяха изминали два дни. Още не можех да си избия от главата си образа на снимката. Носех я в джоба на якето си.

– Измамата *наистина* би била най-рационалното възможно обяснение, Стивън – съгласи се Тобиас.

– Армандо смята, че е истинска – възразих.

– Армандо е напълно откачен – отговори Айви.

Днес носеше сив делови костюм.

– Вярно е – потвърдих аз и пак пъгнах ръка в джоба на якето.

Една такава фалшификация надали беше особено сложна за изпълнение. В днешно време, да измениш оригиналния образ на някоя снимка беше нищо работа. Всяко хлапе с инсталиран „Фотшоуп“ би се справило прилично със задачата.

Армандо бе прегледал снимката с помощта на няколко професионални програми – проверяваше нивата и други неща, които бяха прекалено сложни в техническо отношение, че да ги разбере, – но накрая призна, че не може да бъде сигурен. Една достатъчно обиграна ръка винаги би могла да заблуди тестовете.

Защо тогава мисълта за тази снимка не ме оставяше на мира?

– Имам чувството, че някой се опитва да ми докаже нещо – казах. – Има много дървета, по-стари от Самотния кипарис, но малко от тях се намират на толкова характерно място. Авторът на снимката е искал обектът ѝ да бъде колкото може по-лесно разпознаваем – поне за онези, които разбират от история.

– Косто само увеличава шанса да се касае за фалшификат, не мислиш ли? – попита ме Айви.

– Може би.

Обърнах се и закрачих в обратната посока, а аспектите ми притигнаха. Най-накрая чух как вратата долу се затваря. Побързах да се спусна на долната площадка.

– Господарю? – обади се Уилсън, който тъкмо се изкачваше нагоре по стълбите.

– Уилсън! Пристигна пощата, нали?

Той спря на площадката, хванал сребърния поднос в ръце. Меган, една от прислужничките, които бях наел да чистят – и която, разбира се, бе истинска – се шмугна иззад него и ни подмина с бързи стъпки, навела глава.

– Скоро ще напусне – отбеляза Айви. – Не би било лошо да си придадеш малко по-нормален вид.

– Трудна работа, Айви – промърморих аз, докато преглеждах писмата. – Особено с вас наоколо.

Ето! Още един плик, напълно еднакъв с първия. Разкъсах го нетърпеливо и извадих друга снимка.

Тази беше по-размазана. Виждаше се мъж, застанал над един леген, с кърпа, наметната през врата. Обстановката беше старовремска. И този образ беше черно-бял.

Обърнах снимката към Тобиас. Той я вдигна и я приближи към очите си, за да огледа ъглите по-внимателно.

– Е? – попита Айви.

– Изглежда ми познат – казах. – Сякаш съм го виждал някъде.

– Джордж Вашингтон – обясни Тобиас. – Тъкмо се готви да се обръсне, както изглежда. Изненадан съм, че го е правил сам, вместо да повика бръснар.

– Бил е войник – казах аз и взех снимката от ръката му. – Сигурно е бил свикнал да се грижи сам за себе си.

Прокарах пръсти по гладката повърхност. Първият дагеротип – ранната версия на фотоапаратите – се е появил на бял свят в средата на тридесетте години на деветнадесети век. Преди това не е съществувал друг начин да се създадат трайни образи от този вид. А Вашингтон е починал през 1799 г.

– Виж какво, тази *със сигурност* е фалшива – заяви Айви. – Снимка на Джордж Вашингтон? Авторът очаква да повярваме, че е успял да се върне назад във времето и че най-подходящото от всички възможни доказателства е било да щракне портрет на Джордж в банята? Някой се опитва да ни изиграе номер, Стив.

– Възможно е – признах.

– Приликата е *наистина* забележителна – отбеляза Тобиас.

– Само дето не съществуват никакви други негови снимки – възрази Айви. – Поради което няма начин да се докаже, че наистина е така. Човекът просто е наел някой актьор, който си прилича с Вашингтон, накарал го е да му позира за снимката и готово. Дори не му се е наложило да изменя образа по някакъв начин.

– Да видим какво ще каже Армандо – казах аз и обърнах снимката. На гърба на тази бе написан телефонен номер. – Но първо някой да иде да повика Одри.